

MEHMET EROĞLU • **Emine**

agorakitaplığı, 2011 (3 baskı)

İletişim Yayınları 1911 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 277

ISBN-13: 978-975-05-1247-6

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Zülal Tekin

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Melek Özmüş

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MEHMET EROĞLU

Emine

FAY KIRIĞI ÜÇLEMESİ 2

MEHMET EROĞLU 1948'de İzmir'de doğdu. 1971 yılında ODTÜ'den mezun oldu.

Aynı dönemde, 12 Mart darbesi ardından kurulan sıkıyönetim mahkemesince sekiz yıl hapse mahkûm edildi. 1974 yılındaki genel afтан sonra yazmaya başladı. İlk romanı *Issızlığın Ortası*, 1979 Milliyet Roman Ödülü'nü kazanmasına karşın 12 Eylül sıkıyönetim döneminde solcu ve antimilitarist unsurlar taşıdığı gerekçesiyle yayımlanamadı. Romanları ancak 1984 yılından itibaren basılabildi. Milliyet Roman Ödülü'nün ardından Madaralı Roman Ödülü ve Orhan Kemal Roman Armağanı'nı da kazanan *Issızlığın Ortası* ve *Geç Kalmış Ölü'yü* sırasıyla, *Yarım Kalan Yürüyüş* (1986), *Adımı Unutan Adam* (1989), *Yürek Sürgünü* (1994) adlı romanlar izledi. Mehmet Eroğlu 1994-2000 yılları arasında senaryo yazımı ve müzik çalışmaları nedeniyle romana ara verdi. Bu dönemin ardından *Yüz: 1981* (2000), *Zamanın Manzarası* (2002), *Kusma Kulübü* (2004), *Düş Kırgınları* (2005), *Belleğin Kış Uykusu* (2006) yayımlandı. Fay Kırığı Üçlemesi'nin ilk kitabı *Mehmet* 2009, ikinci kitap *Emine*'yse 2011 yılında yayımlandı. Eroğlu'nun ayrıca öğrencileri tarafından kitaplarından seçilmiş *Edebi Aforizmalar* adlı bir kitabı daha vardır. Fay Kırığı Üçlemesi'nin son kitabı olan *Rojin*, 2013 yılında İletişim Yayınları tarafından yayımlanmıştır.

Mehmet Eroğlu'nun senaryo çalışmaları, televizyon için yazdığı dizilerin (*Sızı*, *Issızlığın Ortası*, *Tutku*) yanı sıra, 1996 yılında İstanbul Film Festivali'nde En İyi Türk Filmi ve Uluslararası Sinema Yazarları ve Eleştirmenleri –Fipresci– ödülleri kazanan *80. Adım* ve 1997 Antalya Altın Portakal Jüri Özel Ödülü'yle, 1997 Adana Altın Koza En İyi 3. Film Ödülü'nü kazanan *Solgun Bir Sarı Gül* gibi, sinema filmi senaryolarını da içermektedir.

“Sadaka vermekten duyulan haz mağrur, ahlâksız bir hazdır...
Sadaka, vereni de alanı da bozar. Üstelik amacına da varamaz,
çünkü yoksulluđu kökleřtirir yalnızca...”

– DOSTOYEVSKİ, *Cinler*

Birinci Bölüm

Mayıs 2006, İstanbul

- 1 -

Birkaç ay öncesine kadar, küçük yalnızlığına kolayca sığın birisiyken şimdi rüyalarına bile büyük gelen bir zenginliğin içine yerleşmek üzereydi. İçinde bulunduğu bu durum hem garipti hem de ilginç: Kendini, bedeni büyüdüğü için kabuk değiştirmeye hazırlanan bir deniz canlısı gibi hissediyordu. Her önüne gelenin, her fırsatta, felsefi bir hadsizlikle karmaşasından söz ettiği hayat eğer buysa, gizemi betimlenenlerden farklı ve şaşırtıcıydı...

Mehmet bu kışkırtıcı –ama iki aya kalmadan ona dünyaları bağışlayacağından, o denli cömert olduğunu da bildiği– düşüncüyü başını sallayarak onayladı, sonra göz ucuyla yanında duran Emine'ye baktı. Eğik açıyla gelen yumuşak ışığın aydınlattığı güzel yüzünü, yine ikide bir ortaya çıkan o anlamsız gülümseme kaplamıştı! Gerekli gereksiz, nedensiz gülmek: Bu, terbiye eksikliğinin değil, gençliğinin işaretiydi. Emine, Boğaz'ı kucaklayan gösterişli salonun dört kanatlı büyük penceresinin –en son kimbilir kimin eli değmiş o garip mekanizmalı– antika ispanyoletini bir türlü açmayı başaramamıştı.

Genç kadın inatçı mandalla uğraşmaktan vazgeçerek bir an hareketsiz kaldı. Düşünüyor olmalıydı: Kavrayamadığı şeyler onu büyülüyordu. Mehmet tekrar, bu kez daha da kararlı, basını sallayarak düşüncelerini onayladı. Birazdan gülümseyeceğini de biliyordu. Emine'nin şaşkınlığının sonu her zaman bir gülümseme oluyordu. Heyecanlandığında ortaya çıkan sevimli sakarlığı, el becerisinin kıtlığı da çoğunlukla bu şaşkınlığa eşlik ediyordu... Öyle de olsa, kusurları onu asla sevimsizleştiriyor, aksine ona kendine özgü, kavrayıcı bir içtenlik katıyor... Mehmet, yeniden ispanyoletle boğuşmaya başlayan Emine'yi izlerken bunları düşündü. Nişanlısının –onu artık böyle adlandıırıyordu– varlığı siyahlar içindeki o beyaz nokta gibi şaşırtıcı ve umut vericiydi. Onunla bilinmeyi yaratabilecek miyim? Kulağının arkasındaki sinsi, felaket tellahı o ses tersini söylese de az ötedeki genç kadının masumiyeti, el değmemişliği ve yabancı olduğu ahlâkı, Mehmet'in üzerinde gizemli bir şehvet yaratıyordu. Üstelik Emine'nin çekiciliği ve üzerindeki etkisi bunlarla da sınırlı değildi: Onunla birlikteyken tükettiğini sandığı –üç ay öncesine kadar kendisinin de aptalca diye adlandıracağı– küçük zevkleri yeniden tattığını fark etmişti: Çiçeklere bakmak, تنها parklarda gezinmek, yıldızları seyretmek, hatta demli çay içmek kadar basit şeyleri...

Salonun girişinden yükselen gürültüler artınca, Mehmet kendine özgü şaşkınlığı ve türbanlı profiliyle bir portreye model olabilecek kadar ilginç görünen Emine'yi ölçüleri abartılmış pencerenin önünde bırakarak, üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Tırmandıkça düşünceleri birbirinden ayırdı, tülbennten süzülüyormuş gibi tortusunu geride bırakarak saflaştı. Süzgülünün üstünde kalan neydi? Zenginlik; hiç kuşku yoktu, yalnız mahremiyetine doğru attığı her adım, yakında ne denli büyük bir zenginlikle iç içe olacağını kanıtlıyordu.

Giriş seviyesinden dördüncü, salondan sonraki üçüncü kata kadar yükselen merdiven boşluğunu, dışarıdaki ılık Mayıs'ın aksine nemli bir Ağustos sıcağı kaplamıştı. Mehmet, baharı çabucak yaşayıp tüketmiş antreye çıkınca, soldaki serinlik vadeden loş koridora göz attı. Yarım saat önce bahçe kapısından içe-

riye girdiğinde başını kaldıran ve o zamandan beri bastırmaya çalıştığı suçluluğunu ele veren kararsız adımlarla ilerledi. Salonun üstündeki katta nispeten küçük üç oda vardı. Yazın içinde yanan bu kattaysa en alttaki büyük ve yüksek tavanlı salonun yerini, Boğaz'a bakan iki oda almış, aşağıdaki o muhteşem pencereyi gösterişli yalı, burada manzaralı, geniş bir apartman dairesine dönüşmüştü.

Mehmet bir süre merdiven boşluğundan yankılanarak yükselen ve nedense ona okul bandosunun, ritmi kaçıran acemi davulcusunun o telaşlı, aceleci vuruşlarını hatırlatan düzensiz ayak seslerini dinledi. Fahri'yle Neşe boş salonda koşuyor olmalıydılar. Çocuk, eşittir gürültü; son bir haftada onlar hakkında öğrendiklerinin en katlanılmazı buydu... Sorsalar inkâr etmezdi; yeğenlerinin varlığı mutluluk yerine sıkıntı veriyordu. Sessiz itiraf, suçluluğunu daha da artırdı. Ayşe'ye duyduğu ve bir türlü açığa vuramadığı öfkenin acısını çocuklarından mı çıkarıyordu?

Gürültülerden uzaklaşmak –belki de şu yapışkan suçluluk duygusundan kaçmak– için koridordaki ilk odaya girip etrafı oyalanmadan, perdesiz boşluğa doğru yürüdü. Boğaz, terk edilmiş bu pencerede de bir tabloydu: Solda Paşabahçe ve Çubuklu; karşıda korunun içine gizlenmeye çalışan Hıdiv Kasrı; sağda, çerçevenin bir kısmını keserek, kompozisyonun dışında bıraktığı Kanlıca... Kulağının içindeki, şeytanın rolünü üstlenmiş, alçak sesli fısıltı, seyrettiği –salondakine göre daha küçük sayılabilecek– tablonun adını koydu: ‘Temmuz ortasından sonra her sabah bakarak uyanacağın manzara...’

Teslim olmuşken hâlâ kıskırtmaya çalışıyor! Mehmet, aylardır onu yönetmeye çabalayan sesi geriye iterek, bakışlarını dışarıdaki soluk kesici görüntüden içeriye çevirdi. Çıplak oda, Boğaz'dan yansıyan ışıkla, sıvı gümüşle doldurulmuş bir akvaryumu andırıyordu. Taban, bütün katlarda olduğu gibi burada da ahşapla kaplıydı. Krem rengindeki iki duvarda büyük tabloların bıraktığı izler göze çarpıyordu. Cenk? Hayır, Mehmet Cenk'in duvarlarını resim yerine hayvan başlarıyla süslemeyi yeğleyeceğini biliyordu. ‘Bu oda Kevser Hanım'ın’ di-

ye mırıldandı ve kadının adını anar anmaz dudaklarından kesik bir kahkaha yükseldi. Ses pencereye çarpıp yansıyınca irkilerek dikkat kesildi. Birkaç saniye sonra merakı duyulma endişesini bastırdı. Gülen kimdi? Kulağının ardındaki İkizi mi? Kahkahanın sahibinin kim olduğuna aldırmadan tekrar güldü. Zavallı Kevser Hanım! Adımı bir türlü aklında tutamadığı, sürekli Ahmet diye çağırdığı, kravatına yağlı bezmiş gibi baktığı o adamın, günün birinde yatak odasını elinden alacağı hiç aklına gelmiş miydi?

Sıcak iyice artmıştı. Alnında biriken terleri sildi. Çatı yalıtımının da elden geçmesi gerekecek diye düşündü. Yalı dışardan görüldüğünden daha eskiydi. Aldatılmış gibi durakladı.

Aşağıdan yükselen tok ses, tek kuruş bile ödemediye sahip olduğu yalıyla ilgili düşüncelerini kesti. Çocuklardan biri koşarken düşmüş olmalıydı. Bir süre yükselecek acı çığlığını bekledi. Ancak çok geçmeden düzensiz ayak sesleri nemli sessizliği tekrar dalgalandırdı. Ya ötekiler? Kulak kabarttı. Hayır, sadece ayak sesleri, başka ses duyulmuyordu: ne Emine'nin ne Ayşe'nin ne de 11 Mart'tan beri, bir an için bile yanlarından ayrılmayan Fatma'nın...

11 Mart; altmış gün öncesi! Abdullah Bey'le Kadioğulları'nın beyaz bir tapınağı andıran merkezinde yaptıkları gergin pazarlığın ardından Emine'nin akşamüstü telefonla arayıp –sevinçten ağlıyordu; Mehmet'in duyduğu ilk sözcüğü hıçkırık sesi olmuştu– babasının onu akşam eve çağıracağını söylemesinin üzerinden tam iki ay geçmişti. Mehmet o gece Beykoz sırtlarındaki beş katlı –apartman mı villa mı olduğu belirsiz– anıtsal görünüşlü eve vardığında, geniş, ancak insanda ezileceği kaygısı uyandıran alçak tavanlı salonda, birkaç saat önce ona fırsatçı diyerek bağırarak Abdullah Bey'i iki yanına oturttuğu oğullarıyla birlikte kendisini beklerken bulmuştu. Kadioğulları'nın kadınları ortalıkta görünmüyorlardı ama erkekleri tam kadro hazzıydılar. Mehmet eve varduktan iki dakika sonra üçünün karşısındaki, yüksek arkılığı ahşap oymalarla süslü, tahtı andıran, rahatsız kolçaklı, büyük koltuğa otururken, seçilen renklere, mobilyalara, salondaki her ayrıntıya sinmiş zevksizliğin kime

ait olduğunu düşünüyordu. Sarı duvarlar neredeyse boştu. Maun rengine çalan ahşap rabitayla kaplı taban, yan yana, hiç boşluk bırakmadan serilmiş desenli halılarla tamamen örtülmüştü. İçeriye ibadethane havası veren buydu.

Mehmet kendini kurallarını bilmediği, öğrendiğinde kabul edeceğinden kuşku duyduğu başka bir dünyaya adım atmış gibi hissetse de, buradan çıkarken elde edeceği sonuçtan emindi. Oraya, Emine'yi istemeye değil, Abdullah Bey'in teslim olusunun şartlarını belirlemeye geldiğinin farkındaydı. Konuşmaya başlamadan önce müstakbel kayınpederine, karşısına çıkma gücünü kimden aldığını bir kez daha hatırlatmak için, bakışlarını sağ taraftaki divana, kaidesi yana yatmış bir büst gibi sağa eğilmiş biçimde oturtulan Yakup'a, daha doğrusu yıllarca önce mayın tarlasından yarı canlı –belki de yarı ölü– kurtardığı adamdan arta kalana çevirmişti.

Yakup'un gözlerinde, âmâlîğimi gizlemekten çok ilan eden kara gözlükler, her gördüğünde ona sevdiği kadını hatırlatan Muttalip'inkilerindeyse, sanki ikiz kardeşini değil, sevgilisini elinden almaya gelmiş birisinin öfkeli, oç almaya niyetli bakışları vardı. Mehmet, sergilediği bu düşmanca tavra rağmen genç adama merak, hatta özlemlerle bakmıştı. Çünkü hem Emine'nin ondan esirgenen varlığının, hem de türbanının küçültüp bütünlüğünü böldüğü, bu yüzden ancak düş gücüyle tamamlayabildiği güzelliğinin ipuçları, Muttalip'in yüzünde gizliydi ama o gece Muti'nin yüzü şaşkınlıkla gölgelenmişti. İkizinin nasıl olup da karşılarında oturan böyle bir adama verildiğini çözememiş olmalıydı.

“Hoş geldin Mehmet Bey oğlum.”

Abdullah Bey rahat görünüyordu; hep yaptığı bir şeyi yapacaktı: pazarlık. Konuşmayı –öfkesini ele vermeyen ama dostluk da vadetmeyen– kontrollü bir ses tonuyla, bu sözlerle başlatmıştı. Mehmet karşılık vermeye hazırlandığında bu kez de Yakup'u duymuştu.

“Buyur, seni dinliyoruz kardeşim.”

Mehmet, dua eder gibi başını sallayan Yakup'un sözlerinden cesaret alarak, Beykoz'a gelirken yolda ezberlediği sözleri tek-

rarlamak için Abdullah Bey'e dönmüş, ailesinde kendisinden büyük erkek olmadığını, bu yüzden kendi başına geldiğini söyleyivermişti.

Onay, Abdullah Bey'den değil, babasının rolünü devralan Yakup'tan gelmişti:

“Ailede büyük olsa bile, esasen evlenmek istediği kızı bizzat erkeğin kendisinin istemesinde, hiçbir ayıp ve günah yoktur kardeşim. Hatta Peygamber Efendimiz zamanında kızları, bizzat evlenmek isteyen erkeğin kendisi isterdi ve bu hiç de anormal karşılanmazdı. Nitekim Hz. Ali, Hz. Fatıma'yı Peygamberimiz'den kendisi istemiştir...”

Mehmet, Yakup'un dersi andıran açıklamasını bitirip Abdullah Bey'in de devam etmesi için başıyla işaret etmesi üzerine, en pahalı hayali Seferihisar'da denize bakan bir kulübe olan bir adamı, aklına sığdıramayacağı zenginliğe ve çok uzun zamandır görmediği kadına kavuşturacak yolculuğu başlatan sözcükleri seslendirmişti:

“Buraya, Allah'ın emriyle kendime Emine'yi...”

Sonrası şaşkıncu bir biçimde gelişmişti: Abdullah Bey, Mehmet sözlerini bitirir bitirmez her şeyi bir an önce tamamlamaya çalışan birinin o telaşlı aceleciliğiyle, bu 'iş' –evet, işi demişti– kabul edeceklerini, ancak, önce kızının onayının alınması gerektiğini söylemiş ve açıklamasının ardından Emine salona çağırılmıştı.

Gri, uzun, zevksiz bir etek, koyu yeşil bir hırka; canlılığı gözlerine çekilmiş, bakışlarından başka her şeyi ölü bir yüz ve Fatma'yı andıran çelimsiz, kavruk bir beden... Aldatıldım! Bu Emine değil, onun hayaleti... Mehmet'in hayal kırıklığıyla örselenmiş düşünceleri çılgık çılgığa, birbirinin ardına ekleniyordu. Yokluğunda, bir gün kavuşacağını düşlediği güzelliğiyle avunduğu kadının değişimi dehşet vericiydi. Ayrılık, eritip yok etmenin eşiğine getirmişti Emine'yi. Mehmet'in korkusu, durumu kavrar kavramaz derin bir acımaya dönüşmüş, bakışlarını, orada olduğunu, onu sevdiğini söylemek için erişebileceği tek kapıya, Emine'nin gözlerine şefkatli bir el gibi uzatmış ama bunun bir yararı olmamıştı. Emine, salonda geçirdiği dört dakika

boyunca ne Mehmet'e, ne de babasına bakmış, yere eğdiği başını hiç kaldırmamıştı. Dili de ölüydü. Sorulduğunda 'onunla evlenmek istiyorum' da dememişti. Hiç konuşmadan salondan çıktığında, Mehmet kararsızlık içinde, sanki onu görebilecekmiş gibi yardım isteyen bakışlarla Yakup'a dönmüştü. Evlenmek istemiyor olabilir miydi? Peki, akşamüstü telefonda aşkını itiraf eden kadın kimdi? Babası; rızasını vermeyen o muydu?

Yakup belki göremiyordu ama hissedebiliyordu. Yine herkesten önce o konuştu.

"Süküt, kabul anlamına gelir. Susması, terbiyesinden."

Yakup'u, Abdullah Bey'in Mehmet'in kaygılarını tamamen yatıştıran sözleri izlemişti.

"Allah'ın emri üzere kızım Emine'yi..."

Emine kahveleri getirdikten sonra, -verirken bakışları hâlâ kaçaktı- hayırlı ve mübarek olması için Yakup Kuran okuyup dua etmiş, böylelikle yolculuğun söz kesme evresi sona ermişti. Sıra, alınacak eşyalar, takılacak takılara gelince Yakup tekrar sözü ele almış, kız tarafının, damat tarafından ağır, pahalı ve ona zor gelecek şeyleri istemelerinin İslami bir davranış olmadığını söyleyerek konuyu kapatmıştı. Yardımı bu kadarla da kalmamıştı. Ziyet faslının ardından, belki de oldu bittiye engel olmak için nişan ve evlilik tarihleri konusunda Emine'nin ve annesi öldüğünden beri ona annelik yapan ablası Fatma'nın görüşünün alınmasının daha iyi olacağını eklemişti. Böylelikle Abdullah Bey'e de töreni yöneten, bir anlamda baba rolünü ondan çalan oğlunu onaylamaktan başka bir şey kalmamıştı.

Ziyaretin kız isteme bölümü bittiğinde Mehmet, tahta benzeyen o garip koltukta rahatsızlığını gizlemeye çalışarak otururken, müstakbel kayınpederinin sonuca vardırma istediği konunun, pazarlığın geri kalanı olduğunun farkındaydı. Abdullah Bey kızından aslında sekiz saat önce, o akşamüstü vazgeçmişti. Şimdi tek amacı, Yakup'un hissesini temsil etme yetkisini ondan alıp yanında çalışan bir adama vermesi sonucunda ortaya çıkan -hiyanet diye de adlandırdığı- durumu tamir etmek, yıllardır elinde tuttuğu Kadioğulları'nın kontrolünü yitirmemektir. Meselenin can alıcı özü buydu.

“Mehmet!” Mehmet, duyduğu sesle Mart’tan Mayıs’a döndü. Geriye baktı; arkasında kimse yoktu. Cebindeki paketten sigara çıkarıp yaktı. Yine aynı şey olmuştu! Son iki haftadır sık sık Emine’nin onu çağıran yankılı sesini duyuyordu. Ofiste çalışırken; gece yalnız uyurken; arabada tek başına giderken... İlk kez 11 Mart gecesi Beykoz’daki evin kapısından Emine’nin sözlüsü ve Kadioğulları’nın iki numaralı adamı olarak çıktığında duymuştu o sesi; çalan telefonu açtığında: “Mehmet!” Karşısında bir saat önceki dilsizliğinden kurtulan Emine vardı. Sanki onu ilk kez adıyla çağırıyor, art arda, durmadan Mehmet, diyor-du. “Mehmet, Mehmet, Mehmet!” Adını mı ezberliyordu, yoksa dua mı ediyordu, belirsizdi. Tekrarlandıkça anlamını yitiren bu sözcük, imdat çığılığına, yardım yakarışına da benzemiyordu. Emine hiçbir gizi, melodisi olmayan bir adı, isteyen, veren, alan, vadeden, yorgun ama gelecek yüklü bir sözcüğe dönüştürmüştü. “Allah’ıma o kadar çok yalvardım ki, sonunda bizi birbirimize kavuşturdu.” Sonra Mehmet’in cevap vermesine fırsat vermeden ekleyivermişti. “Yarın! Yarın mutlaka buluşmalıyız. Ben her şeyi düşündüm. Her şeyi; her şey yetişir. Sen merak etme...” Emine, Mehmet’in geride bıraktığı evde değildi. Kulaklarına ulaşan ve giderek canlanan sesin içinde, yanı başındaydı.

Mehmet kulaklarında çınlayan –adından başka bir şeye dönüşmüş– o sesi iki ay öncesinde, Beykoz’da bırakıp odadaki sıvılaşmış ışığı dalgalandırarak koridora çıktı ve koridorun sonunda üst kata dayanmış eğreti, dar bir tahta merdiveni andıran basamaklara yöneldi. Akşamüstü mimarlarla ofisinde yapacağı toplantıdan önce bakması gereken bir yer daha kalmıştı: çatı katı! Cenk’le Simin’in sevgililiklerini yıllarca herkesten gizli yaşadıkları o aşk yuvası; yalının mahremiyetinin gerçek ve günahkâr kalbi.

Bu yalıda yaşarken, eğer salondaki pencerenin önünde otur-muyorsam, şu karşı pencerenin önündeki sedirde olacağım... İçeriye girer girmez –bir bilinç sıçramasını andıran uyarıcı titreşimin ardından– Mehmet’in zihninde beliren düşünce bu oldu. Önündeki boş çatı katı, iki yöne eğimli tavanına rağmen –belki de bölünmemiş olduğundan– oldukça ferahtı. Geniş

boşluğun ortasına vardığında kararını vermişti: Burası benim; istediğim zaman zenginlikten kendime dönebileceğim, yalnızlığımı saklanabileceğim sığınak... Şimdi, tam ortada dururken Cenk'le Simin'in aşklarını neden bu çatıya gizlediklerini anlayabiliyordu. Burası alt katlara, oradaki yaşama, kurallarına uzaktı.

Avcı ve cadı! Mehmet, garip çiftten iz bulmak ister gibi bakışlarıyla etrafı araştırdı. Yirmi yıl önce burada oynamışlar, burada birbirlerine aşık olmuşlardı. Aklına gelen düşünceyle durakladı; nerede sevişmişlerdi? Sağa döndü. Tabii ki merdiven çıkışından uzaktaki sağır duvarın dibinde. Yatak konacak tek yer orasıydı. 'Ben olsam...' Birden Emine'yle üst bölümü –çatıya uydurulmuş– üçgen pencerenin önündeki sedirde yan yana oturduklarını, Boğaz'ı seyredirken el ele tutuştuklarını, sonra da seviştiklerini hayal etti. 'Daha saçlarını bile görmedin!..'

Ses haklıydı. Saçlarını görmediği, dokunup okşamadığı bir kadınla sevişmeyi düşlemek! Sigarayı söndürecek bir yer aradı. Yirmi yıl önce yatak konan köşeye yürüdü. İzmirli yerdeki boş teneke kutunun içinde ezerek söndürdü.

"Yönetimde iki başlılık olmaz! Sen Leyla ile Mecnun'un yanında Grup'un reklam faaliyetlerini, bir de ne zamandır söylüyorlardı, şu halkla ilişkiler dedikleri zımbırtıları yoluna koyar, hepsini birlikte yürütürsün! Biz de diğer işlere bakarız... Hem, eski yerinde de kalırsın. Düzenin bozulmaz."

Mehmet, Kadioğulları'nın Halkla İlişkiler diye bir bölümünün olmadığını, Grup'un hemen hemen hiç reklam vermediğini bilmesine rağmen, Emine'yi istemeye gittiği o akşam başka türlü sü garip ve kaba olacağından, Abdullah Bey'in önerilerini onaylıyormuş gibi başını sallamakla yetinmişti. Adamın bunları oğullarının yanında söylemesinin bir, belki de iki nedeni vardı. Yakup'a, şirketteki yüzde ellilik payını temsil yetkisi verdiği adamı damatlığa kabul edip ona iş vererek adil davrandığını göstermek; ötekine de işlerin değiştiğini anlatmak.

"Mehmet!"

Mehmet, kimseyi göremeyeceğini bile bile onu çağıran hayalet sese döndü. Bu kez yanılmıştı; Emine merdivenlerin ba-

şında gülümseyerek ona bakıyordu. Son bir haftadır nişanlısını her gördüğünde aklına gelen düşünceyle gülümsedi: Yeni açmış çiçeği andırıyor! Ama bu kez... Yalnız! Fatma aşağıda kalmış! Yalnız ve aşağıda... İki sözcüğün anlamını kavrayınca koşar adım nişanlısına atıldı.

Önce merdivenin başında duran şık giysiler içindeki biçimli bedene sarıldı, sonra yaptığının onu utandıracağını bile bile dudaklarının yanından hafifçe öptü. Çok güzel kokuyordu; adını bilmediği o çiçek gibi.

“Şışşt!”

Mehmet, ablasının onları görebileceği korkusuyla ürperen Emine’yi bırakarak geri çekildi. Az önce kollarının arasında tuttuğu, dudaklarından kaçamak öpücük çaldığı kadın, Mart öncesinde, ayrı kaldıkları süre boyunca verdiği kiloların çoğunu geri almış, yanakları ve gözleri tekrar o eski canlı parlaklığına, davetkâr ışıltısına kavuşmuştu. Aşk acısı gençlikte ölümcül bir hastalıktı, 11 Mart’ta Emine’yi haftalar süren ayrılığın ardından tekrar gördükten sonra, eve dönerken böyle düşünmüştü.

“Ne harika bir yer değil mi?” Mehmet, Emine’ye hak verdiğini başını sallayarak gösterdi. “Babama çok şey borçluyuz.” Babasını bu kez sallamayacaktı. Babası o akşam Plevneli Yalısı’ndan söz etmemişti. Oysa pazarlığa bu da dâhildi. Mehmet, Abdullah Bey’i yalı konusunda ikna etmek için ertesi gün onu tekrar tehdit etmesi gerektiğini unutmamıştı. Emine mutlu bir sesle devam ediyordu. “Bence her şey iyi. Mutfak değişir; banyolar elden geçer ve bina baştan aşağı boyanırsa, mükemmel olacak. Sence 13 Temmuz’a yetişir mi?”

13 Temmuz Perşembe! Babası ve ablasından gelen her isteği bir emir sayan bu itaatkâr, munis kız, nişan ve evlilik tarihleri konusunda her ikisine de direnmişti; hem de ondan beklenmeyecek, güçlü kişiliği çağrıştıran bir kararlılıkla. Dört ay içinde hem nişan hem de evlilik! Fatma’nın “hamile misin ki,” demesine aldırmayan Emine’nin bu akıl dışı isteği Mehmet’i de şaşırtmıştı. Sözlüsü, bu kadar kısa zamanda gerekli hazırlıkların yapılamayacağını söyleyenlerin laflarına kulaklarını tıkamış, Temmuz ortasında evlenme konusundaki ısrarından vazgeçmemiş-

ti. Kendine göre haklı nedenleri vardı: Ağustos sıcak; Eylül zavallı anneciğinin ölüm ayı, hem de Ramazan'a rastlıyordu; iki bayram arasında evlilik olamayacağından sonraki uygun tarih, ancak Kurban Bayramı bitimine, Ocak ayına sarkar... Bu da yaz düğünü isteyen Emine'nin razı olmayacağı bir zamandı.

Yine de kararı bundan böyle isteklerine boyun eğeceğini belli eden bir tavırla Mehmet'e bırakmıştı.

“Ya dört ay sonra, bu Temmuz'da evleneceğiz, ya da 2007 Temmuz'unda. Gelecek yıla kalsın dersin, on altı ay boyunca beni hiç yalnız göremeyeceksin. Sen nasıl istersen öyle olsun.”

Emine'yi yalnız görememek! Buna katlanabilir miydi Mehmet? Sorunun ardından –yumuşamış karın tetiklediği heyelan gibi– birdenbire beynini dolduran düşüncelerle irkilmişti: On altı ay içinde Emine ya da Yakup fikir değiştirebilir, hatta Yakup ölebilir; Abdullah Bey onları ikna edebilir... Mehmet, içindeki o tatlı heyecanı kaygıya dönüştüren olasılıklar art arda sıralanınca karşısındaki zayıf, canlılığı gözlerinin içine göçmüş yorgun kadına hemen peki, demişti. Ya ikinci peki!

“Peki, neden ayın 13'ü?”

Emine, Mehmet'in sorusuna, önemli olanın tarih değil, gün olduğunu söyleyerek, nedeni açıklamaya koyulmuştu.

“Pazartesi, Perşembe günleri önemlidir, çünkü ameller o günlerde semaya çıkarlar. 3 Temmuz ve 20 Temmuz günleriyse...” Ablasının o kadar kısa sürede ev bulunup düzülmeceğini söylemesine de aldırmanmıştı. “Gerekirse bir süre Mehmet'in evinde kalırız.”

Ev konusundaki olası engel de böyle çözüldüncel, evlilik tarihi, 13 Temmuz Perşembe olarak kesinleşmişti.

“Ne dersin, 13'üne yetişmez mi? Akşam mimarlara tembihlemeyi unutma olur mu?”

Yine 13 Temmuz. Mehmet, Mart'tan Mayıs'a geri gelerek Emine'yi pencerenin önüne sürükledi. Güneş, tepede bir lamba gibiydi. Nereye asıldığı belli olmayan bu ışık kaynağının altındaki Boğaz, suyun üstünde yavaş yavaş yüzerken güneşlenen ilk çağ canavarlarının sırtını andırıyor, sanki hareket ediyor, biçim değiştiriyordu. Eliyle işaret etti.